

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa D. C.

przeciwko B. S.A. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 lutego 2014 r., sygn. akt [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) przyznaje radcy prawnemu J.M. od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w W. kwotę 270,- (dwieście siedemdziesiąt) złotych, powiększone o podatek VAT z tytułu udzielenia powódce pomocy prawnej z urzędu,
- 3) nie obciąża powódki na rzecz strony pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w W. – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpoznaniu powództwa D.C. uznał za niedozwolone i zakazał pozwanemu B. S.A. w W. wykorzystywania w obrocie z konsumentami szeregu postanowień wzorca umowy, oznaczonych w pozwie, co do niektórych postanowień powództwo oddalił i zarządził publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego. Po rozpoznaniu apelacji od tego wyroku obu stron postępowania Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 6 lutego 2014 r. zmienił częściowo zaskarżony wyrok, oddalając powództwo odnośnie do dalszych postanowień wzorca umownego, oddalił apelację pozwanego w pozostałej części, oddalił w całości apelację powódki i zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powódki ustanowiony z urzędu zarzucił wyrokowi Sądu Apelacyjnego naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów prawa materialnego, tj. art. 385¹ § 1 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu wskazanych postanowień wzorca umownego za nie kształtujące praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a także naruszenie art. 385¹ § 4 w związku z art. 6 k.c. przez błędne uznanie, że to na powódce spoczywał ciężar dowodu w zakresie nie indywidualnego uzgodnienia jednego z postanowień wzorca umownego. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i jego zmianę zgodnie z treścią skargi lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wnosi o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi strona powodowa powołała się na oczywistą zasadność skargi. Motywowała to kształtowaniem praw i obowiązków konsumenta

we wzorcu umownym jako oczywiście sprzecznym z dobrymi obyczajami i przez to rażącym naruszeniem jego interesów, przez co wykładnia art. 385¹ k.c. była oczywiście błędna.

Jednakże, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego i wspierającymi go poglądami doktryny oczywista zasadność skargi przejawia się w takim naruszeniu przepisów prawa, że jest to widoczne na pierwszy rzut oka, ma postać kwalifikowaną, to znaczy jest rażące i nie wymaga dokonywania szczegółowej analizy wskazywanych przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, z dnia 11 lutego 2015 r., V CSK 413/14, z dnia 8 września 2015 r., I CSK 1060/14, nie publ.). W rozpoznawanej sprawie nie ma się do czynienia z takimi okolicznościami. Sąd Apelacyjny dokonał wykładni art. 385¹ k.c. i zastosował ten przepis w zakresie, w jakim uznał za spełnione przez pozwanego użycie i dalsze stosowanie we wzorcu umownym niedozwolonych klauzul umownych. Powódka się z tym nie chce pogodzić i w skardze kasacyjnej powtarza te same argumenty, które były już przedmiotem analizy Sądów pierwszej i drugiej instancji. W samym zaś wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej przytacza co do istoty takie same argumenty, które odnoszą się do podstaw kasacyjnych.

W tej sytuacji i wobec braku innych zarzutów postawionych zaskarżonemu wyrokowi należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, nie obciążając powódki na rzecz strony pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego, uznając spełnienie przesłanek art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a także przyznając pełnomocnikowi powódki wynagrodzenie od Skarbu Państwa za udzielenie jej nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu (§§ 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

